

РЕПУТАЦИЯТА

Важна ли е тя?

Никола Димитров

Важна ли е репутацията?

Някои вярващи цитират Галатяни 1:10 и го използват като оправдание да правят каквото си искат, или да казват каквото си искат. Все едно, че Бог го одобрява: „Аз на хора ли ще угаждам?“ Е, нека погледнем тези думи на апостол Павел, само че в контекст в контекст, 6-10:

*Чудя се, че тъй скоро преминавате от Онзи, Който ви е призовал чрез Христовата благодат, към друго благовестие. А друго благовестие няма, макар да има някои, които ви объркват и искат да изопачат Христовото благовестие. Но ако дори ние или ангел от небето ви благовести нещо, различно от това, което ние ви благовестихме, проклет да бъде! Както по-горе казахме, и сега пак казвам: който ви благовести нещо, различно от това, което приехте, проклет да бъде! У хора ли търся сега благоволение или у Бога? Или на хора искам да угаждам? **Ако бях още угаждал на хора, нямаше да бъда Христов слуга.***

Има друг стих, който разкрива много важна истина:

Притчи 22:1 **По-ценно е името (репутацията), отколкото голямото богатство; по-добре е изисканата (благородната) външност, отколкото среброто и златото.**

Човек може да е много богат, но да има лошо име.

Нека вдигнем стандарта:

Еклесиаст 7:1 **По-добре е добро име, отколкото многоценно миро; по-добре е денят на смъртта, отколкото денят на раждането.**

Уау! **По-важно е да имаш добро име, отколкото да си помазан?** Колко е важно това. Ние търсим да бъдем помазани, но не градиме името си.

Добродетелите на света

По времето на Исус имаше четири основни добродетели, към които хората се стремяха: смелост (помазан), справедливост (добър),

благоразумие (мъдър), и въздържание (в контрол). Главните учители по времето на Исус казваха: „Практикувайте тези четири неща и ще бъдете удовлетворени, щастливи и процъфтяващи човешки същества. Та нали това е целта и предназначението на нашето пътуване – щастието и удовлетворението? Колкото си по-смел и помазан; колкото си по-справедлив и добър; колкото си по-благоразумен и мъдър; и колкото си по-въздържан и в контрол, толкова по-щастлив и удовлетворен от живота ще ставаш.“

Дотук добре, но всичко това се върти около самият човек и неговото щастие. Така че, в основата си, това учение е себично и центрирано около човешкото егоцентрично удовлетворение – „на мен да ми е добре.“

Добродетелите на Исус

Дойде Исус и започна да говори за неща, които никой не мислеше за важни, полезни или дори адекватни, а всъщност те бяха ключа към християнския живот и към изграждането на име:

- **Покаянието** – „Какво? Защо да се покаявам?“ „Ами, за да бъде меко сърцето

ти. За да се поддържаш в състояние на приемане.“

- **Прощката** – „Какво? Да прощавам? От какъв зор?“ „Ами, за да бъдеш свободен и да освободиш Божията свобода върху всички. Когато прощаваш си свободен, иначе си роб.“

- **Любовта** – „Какво? Да обичам? Пфу, а мен кой ще ме обича?“ „Ами, обичта е безрезервна и безусловна. Няма удовлетворяващ начин на живот, ако можеш да обичаш безусловно.“

- **Смирението** – „Какво? Да се смиря? Да отстъпя? Да изляза по-слабия? Никога“. „Ами, ето къде е проблемът. Гордостта. Себичността. Помазан си, но не си приятен. Богат си, но хората не те харесват, понеже си изградил лошо име. Къпеш се в злато, но не изглеждаш изискан.“ Смирението е най-висшата добродетел, в контекста на това, че то прави така, че човек, който има останалите добродетели да не се хвали с това, нито дори да го отчита като факт. Смирението мисли единствено как да служи на Бога и на ближния.

- **Добротата** – „Какво? Да бъде добър?
Не може ли да изглеждам свирепо, като
мафиот?“ “Ами, може, разбира се, щом
това е важно за теб.“

За Исус, изграждането на богоугоден характер не е просто въпрос на лично съвършенство, за да може на нас да ни е добре и да сме щастливи, но е трансформация с цел – установяването на Царството и изграждане на обществото от вярващи – Църквата. Смирението, любовта, вярата, радостта, дълготърпението, благостта, кротостта и изобщо – целият Плод на Духа – са свързани с изграждането на общество.

Никой не може да практикува любов себично и върху себе си. Никой не може да дълготърпи себе си. А ако някой се радва на себе си, отстрани ще изглежда като луд. Плодът на Духа е за обществото от новородени хора, а и не само тях, но и за хората в света.

Защо Бог много държи на името?

1). Защото това е Неговото име. Псалмистът възкликва:

Псалм 8:9 Иеова, Господи наш, Колко е превъзходно Твоето име по цялата земя!

Става дума за това, че навсякъде по земята Бог се ползва с добро име. Проблемът идва от служителите на Бога.

Римляни 2:24 Защото както е писано, заради вас Божието име се хули сред езичниците.

Защо? Защото поучават другите, а себе си не поучават.

2). Сам Бог работеше за това Неговите хора да имат добро име сред света:

*2 Царе 7:9 Навсякъде съм бил с тебе, където и да ходеше. Изтребих пред тебе всички твои врагове и **възвеличих името ти**, както името на най-великите на земята.*

*Битие 12:2 Аз ще направя да произлезе от тебе велик народ, ще те благословя и **ще възвелича името ти** и ти ще бъдеш щастлив.*

Ето какво е щастие. То не идва когато сме смели и помазани; справедливи и добри; благоразумни и мъдри; въздържани и в контрол, а когато името ни е велико.

3). Понеже името е свързано с делата ни:

*Откровение 3:1 И до ангела на сардийската църква напиши: „Тъй казва Онзи, Който има седемте Божи духове и седемте звезди: Познавам твоите дела – **имаш име на жив**, а духовно си мъртъв.“*

По плода ще ги познаете, не по помазанието, дарбите и т.н.

4). Понеже в Новия завет това е нещо, което Бог иска да увековечи:

*Исая 66:22 Защото, както новото небе И новата земя, които Аз ще направя, Ще пребъдат пред Мене, казва Господ, Така ще пребъде родът ви и **името ви**.*

5). Понеже дори врагът разбира, че издраждането на име е много важно:

Битие 11:4 *Тогава те казаха: „Елате, нека си построим един град и кула с връх до небето и да си спечелим име, за да не се пръснем по цялата земя.“*

Затова, дяволът много би искал да унищожи името ни. На него не му пречи изобщо да сме помазани, понеже помазанието идва от Бога. На него изобщо не му пречи да имаме дарбите на Духа, понеже те идват от Духа. На него му пречи ако изградим плода на Духа, понеже той ще стане част от нас - любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание. Против такива няма закон! Затова, дяволът ще атакува тази част, за да можем да вършим делата на плътта: „... прелюбодеяние, блудство, нечистота, разпътство, идолослужение, магии, вражди, свади, ревност, гняв, разпри, разногласия, разцепления, завист, убийства, пиянство, оргии и други подобни. Казвал съм ви и пак ви казвам: които вършат това, няма да наследят Божието царство.“

6). Понеже Бог иска името Му да бъде разпространено по цялата земя:

Малахия 1:11 **Моето име ще се възвеличи** между народите от Изток до

*Запад и на всяко място ще принасят на
името Ми тамян и чиста жертва!
Наистина Моето име ще се възвеличи
между народите – казва Господ
Вседържител.*

**7). Понеже дори във вечността, името е
важно:**

*Исая 56:5 На тях Аз ще дам в дома Си и
вътре в стените Си Спомен и име по-
добри от синове и дъщери; На тях ще
дам **вечно име**, Което няма да се заличи.*

Нека инвестираме в наистина важните неща.
Нека изявяваме дарбите. Нека сме помазани.
Нека пеем, скачаме, танцуваме, викаме. Нека
сме харизматични. Нека изявяваме радостта в
Господа, но, нека обърнем внимание и на
единственото, което ще ни гарантира, че
дяволът няма да ни събори, а именно -
инвестицията в характера и градежа на име –
репутацията ни.

Бог да ви благослови!